

Produkty regionalne i tradycyjne chronione w Unii Europejskiej**Streszczenie**

W artykule opisano uwarunkowania wprowadzania do ustawodawstwa Unii Europejskiej ochrony produktów regionalnych i tradycyjnych. Podano rozporządzenia UE regulujące stan prawny i procedury w tym zakresie. Przedstawiono charakterystykę grup produktów chronionych i ich oznakowanie oraz tryb postępowania zgłaszania i rejestracji. Omówiono uwarunkowania instytucjonalne i tryb postępowania w Polsce.

Słowa kluczowe: chroniona nazwa pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne, gwarantowana tradycyjna specjalność

Regional and traditional products protected in the European Union**Summary**

The article describes the conditions for introducing into European Union legislation the protection of regional and traditional products. Moreover, EU regulations governing the legal status and procedures in this area have also been described. The characteristics of the protected products groups and its labeling and the procedure for reporting and registration have been presented. Institutional considerations and procedures in Poland have also been discussed.

Key words: protected designation of origin, protected geographical indication guaranteed traditional specialty

Wprowadzenie

W okresie przedindustrialnym dominowały zakłady rzemieślnicze. Charakter ich organizacji pracy i terytorialny zakres działania powodował, że wytwarzały one produkty, które można określić, jako specyficzne dla danego wytwórcy (właściciela zakładu) oraz miejscowe. Właściciel zakładu był twórcą receptury i często, jeżeli była ona atrakcyjna dla odbiorców, chronił ją tajemnicą. Z czasem stawała się ona tradycyjną. Jeżeli specyfika produktów wynikała z miejscowych uwarunkowań glebowych, klimatycznych lub receptura rozpowszechniała się na określonym, zwykle niezbyt wielkim obszarze, to stawała się w naturalny sposób regionalną. Produkty spożywcze w większości były krótkotrwałe, co ograniczało ich zasięg rozpowszechniania od regionu wytwarzania. Istniało wówczas powtórzenie, że produkty sprzedawane są na obszarze, z którego widać komin fabryki. W przypadku produktów trwałych, takich jak napoje alkoholowe, które mogły być daleko rozpowszechniane, ich regionalność wynikała z miejscowego, specyficznego surowca np. odmiany winogron lub śliwek. Przykładowo, w Polsce ceniono wino „Węgrzyn”, sprowadzane z daleka (z Węgier). Innym istotnym uwarunkowaniem jest miejscowy mikroklimat, specyficzne warunki termiczno – wilgotnościowe, mikroelementy gleby, mikrobiologia (np. naturalna fermentacja jogurtowa na półwyspie bałkańskim). Wykorzystywano często specyficzne, miejscowe uwarunkowania, takie jak grotty skalne, lasy. Budowano również sztuczne komory ziemne, stwarzające niepowtarzalne warunki (np. tunele – piwnice w Szampanii). To dawało możliwość wytwarzania oryginalnego, miejscowego produktu.

W epoce produkcji rzemieślniczej wykorzystywanie uznanych marek produktów i podszywanie się pod ich nazwy,

nie stanowiło zbyt groźnego procederu dla producentów wyrobów oryginalnych. Podrabianie ograniczone było ze względu na niewielką skalę produkcji i skromne możliwości rozpowszechniania wyrobu. Produkcja wielkotowarowa i techniczne możliwości szybkiego transportu stały się dla oryginalnych, tradycyjnych i regionalnych produktów wielką nieuczciwą konkurencją. Używanie nazw uznanych marek produktów dawało znaczne korzyści handlowe, mimo, że często nie utrzymywano jakości oryginału.

Inicjatorami ochrony własnych, oryginalnych nazw i produktów byli Francuzi. W latach 30-tych XX wieku wprowadzili oni u siebie ustawodawstwo ochrony regionalnych produktów i ich nazw. Dotyczyło to zwłaszcza win oraz serów. Przykładowo „Szampan” – tak mógł się nazywać produkt tylko z Szampanii. Inne to były wina musujące. Francuzi doprowadzili do przełożenia na poziom europejski własnego ustawodawstwa, które początkowo dotyczyło ochrony win (między innymi nazw: „Szampan”, „Koniak – destylowany w regionie Koniak; inne destylaty win to „Brendy”). Wprowadzenie i rozpowszechnienie regulacji w zakresie ochrony prawnej produktów i ich nazw zdynamizowało rozwój produkcji wyrobów regionalnych i tradycyjnych. Stało się to istotnym zakresem działań i założeń reformy Wspólnej Polityki Rolnej. Problemem w Unii Europejskiej jest nadprodukcja w niektórych obszarach wytworów rolno-spożywczych. Jednym z priorytetów było zmniejszenie ilości i zwiększenie jakości wytwarzanej w Europie żywności oraz ochrona prawna oryginalnych produktów i ich nazw. Niskotowarowa produkcja produktów regionalnych i tradycyjnych oraz ich wspomaganie finansowe dobrze wpisują się w potrzebę utrzymania miejscowej wytwórczości oraz rozwoju tradycyjnych regionów rolniczych i przetwórstwa spożywczego.

Ustawodawstwo w zakresie produktów regionalnych i tradycyjnych ma swoje podstawy w uchwale Parlamentu Unii Europejskiej. Aktualnym aktem prawnym jest Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych. Uchwałą tą Parlament UE wpisuje się w priorytety strategii „Europa 2020”. Rozporządzenie to obejmuje podstawowe ramy prawne i zalecenia, określające zasady ustalania oraz ochrony produktów tradycyjnych i regionalnych. Jak zapisano we wprowadzeniu, celem jest rozwój integracji rynku wewnętrznego UE. Ustawodawstwo wspiera tym producentów produktów rolnych i środków spożywczych w informowaniu kupujących i konsumentów o cechach produktów i środków spożywczych i produkcji rolnej. Poprzez system rozpowszechniania, znakowania i ochrony prawnej, konsumenci mają dostęp do wiarygodnych informacji. Działanie w duchu rozporządzenia skierowane jest przeciwko nieuczciwej konkurencji, stwarza warunki przestrzegania praw własności intelektualnej, wypracowanej przez drobnych wytwórców oraz zapewnia zasady jednolitego poszanowania na terytorium całej Unii Europejskiej praw własności intelektualnej. Umożliwia również uzyskiwanie przychodów z tego tytułu, na zasadzie wartości dodanej, co pomaga wspierać i zaktywizować producentów w utrzymaniu wysokiej jakości wyrobów oraz stwarza korzystny klimat dla rozwoju gospodarki obszarów wiejskich. Działania w zakresie tworzenia warunków prawnych, na rzecz produktów tradycyjnych i regionalnych, wpisują się w obserwowaną tendencję poszukiwania wyrobów z systemu produkcji ekologicznej. Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 przewiduje również możliwość rejestrowania produktów, jako nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficznego oraz jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności, dla produktów pochodzących z państw trzecich. Muszą one spełnić warunki określone w Rozporządzeniu. Unia negocjuje ze swoimi partnerami handlowymi umowy międzynarodowe, w tym umowy dotyczące ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

Grupy chronionych produktów

W załączniku omawianego Rozporządzenia wymieniono grupy produktów rolnych i środków spożywczych, które mogą stanowić wyroby regionalne i tradycyjne. Oprócz produktów spożywczych występują tam między innymi takie produkty, jak: siano, korek, kwiaty i rośliny ozdobne, wiklina, skóra, pierze i inne.

Wskazano trzy grupy chronionych produktów i ich nazw:

- Chronione Nazwą Pochodzenia,
- Chronione Oznaczeniem Geograficznym,
- Gwarantowaną Tradycyjną Specjalność.

Wprowadzono również, specjalne grupy produktów chronionych: „Produkty górskie” (fakultatywnie określenie jakościowe, jako „Produkty z terenów górskich”) i „Produkty rolnictwa wypasarskiego”, które wydzielono ze względu na szczególne uwarunkowania geograficzno – klimatyczne.

Rozporządzenie wskazuje zasady sporządzania specyfikacji produktów. Ustala wprowadzenie trybu rejestracji produktów i ich ochrony. Określa konieczność powołania odpowiednich instytucji w krajach Unii oraz prowadzenia kontroli urzędowych.

Uszczegółowieniem ustanowienia Parlamentu UE (RE 1151/2012) w odniesieniu do znakowania produktów chronionych jest Rozporządzenie Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Wykaz uprawnionych do znakowania produktów i nazw tworzy się na poziomie UE. Na rysunku 1 przedstawiono znaki – symbole oraz ich zakresy znaczeniowe.

Rys. 1. Symbole chronione: a) nazwy pochodzenia, b) oznaczenia geograficznego, c) gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Symbole mogą być również stosowane w wersji czarno-białej (RK (UE) nr 664/2014)

Fig. 1. Protected Symbols: a) designation of origin b) geographical indication c) guaranteed traditional specialty. Symbols can also be used in black and white (RK (UE) nr 664/2014)

Symbol Chronionej Nazwy Pochodzenia nadaje się produktowi, który pochodzi z określonego miejsca czy regionu. Jego nazwa nawiązuje do miejsca, w którym jest wytwarzany i podkreśla z nim związek. Jakość lub cechy charakterystyczne produktu są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się czynniki naturalne i ludzkie. Wszystkie etapy jego produkcji odbywają się na określonym obszarze geograficznym. Do polskich produktów z tym znakiem, należą: bryndza podhalańska, fasola „Piękny Jaś” z Doliny Dunajca, karp zatorski, miód z Sejneńszczyzny, oscypek podkarpacki, miód spadziewy, wiśnia nadwiślańska.

Symbolem Chronione Oznaczenie Geograficzne oznacza się produkt pochodzący z określonego miejsca, przy czym, przynajmniej jeden z etapów jego produkcji odbywa się na tym obszarze. Do polskich produktów sygnowanych tym znakiem należą między innymi: andruty kaliskie, cebularz lubelski, miód wrzosowy z Borów Dolnośląskich, obwarzanek krakowski, rogal świętomarciński, śliwka szydłowska, truskawka kaszubska.

Gwarantowaną Tradycyjną Specjalność przyznaje się produktom mającym specyficzny charakter, cechę lub zespół cech, które wyraźnie odróżniają je od innych, podobnych wyrobów. Produkt taki musi być wytwarzany z tradycyjnych surowców lub charakteryzować się tradycyjnym składem lub sposobem produkcji. Musi mieć tradycję produkcji, od co najmniej 30 lat. Nie można uzyskać prawa oryginalności i ochrony na produkt ze względu na jego opakowanie lub inną formę prezentacji. Do polskich produktów z prawem do tego oznakowania należą: miody pitne (półtorak, dwójniak, trójniak, czwórniak), kiełbasa myśliwska, olej rydzowy.

Oprócz regulacji dotyczących rejestracji nazw na szczeblu UE, tworzy się także Listę Produktów Tradycyjnych w Polsce. Na Listę wpisywane są produkty, których jakość lub wyjątkowe cechy i właściwości wynikają ze stosowania tradycyjnych metod produkcji, stanowiących element dziedzic-

twą kulturowego regionu, w którym są wytwarzane oraz będących elementem tożsamości społeczności lokalnej. Przy czym, za tradycyjne uważa się metody produkcji wykorzystywane, od co najmniej 25 lat. Ciekawostką jest, że dla udokumentowania odpowiednio długiej tradycji produkcji wyrobu, wykorzystywano zapisy w zasobach Instytutu Pamięci Narodowej, z doniesień i zapisów o nielegalnej produkcji z okresu PRL. Lista Produktów Tradycyjnych ma na celu rozpowszechnianie informacji o produktach wytwarzanych tradycyjnymi i historycznie ugruntowanymi metodami.

Tryb, zasady zgłaszania i rejestracji

Wymagania i zasady Rozporządzenia Parlamentu UE (nr 1151/2012), w odniesieniu do trybu postępowania, uszczegółowione zostały w Rozporządzeniu Komisji (UE) nr 668/2014 z dnia 13 czerwca 2014 r. ustanawiającym zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012. To rozporządzenie wykonawcze szczegółowo podaje wymagania i procedury związane ze zgłaszaniem produktów w celu ich ochrony. Podaje m.in.: tryb zgłaszania produktów i procedurę ich zatwierdzania lub odmowy zatwierdzenia. W załącznikach zawiera zestaw formularzy – dokumentów, w oparciu, o które prowadzona jest procedura rejestracji.

Osoba zgłaszająca produkt musi opisać obszar geograficzny, do którego przypisane są chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne. Należy szczegółowo, precyzyjnie i w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wyznaczyć w jej specyfikacji produktu. Ma to umożliwić producentom, właściwym organom i jednostkom certyfikującym oparcie działalności na pewnych i niezawodnych podstawach. Sama specyfikacja produktu musi zawierać informacje dotyczące składu surowcowego i technologii wytwarzania. Musi zawierać również dowody pochodzenia składników, surowców i pasz oraz inne informacje, które zgodnie ze specyfikacją produktu muszą pochodzić z wyznaczonego obszaru geograficznego.

Podmioty zgłaszające muszą być w stanie wskazać:

- dostawcę, ilość oraz pochodzenie wszystkich otrzymanych partii surowców, z których wytwarzany jest produkt;
- odbiorcę, ilość i przeznaczenie dostarczanych produktów;
- związek pomiędzy każdą partią produkcji i każdą partią wychodzącą do określonego odbiorcy.

Tryb postępowania o uzyskanie uprawnień na korzystanie z zastrzeżonej nazwy produktu i znakowanie, rozpoczyna się od zgłoszenia wniosku. Wymagane jest zgłoszenie na określonym załączniku. Zgłoszenie następuje na szczeblu krajowym i kierowane jest do ministra do spraw rolnych (w dalszej części omówiono strukturę organów powołanych w Polsce). Wniosek, po sprawdzeniu i wstępnym zarejestrowaniu w kraju, jest przesyłany do Komisji Europejskiej. Komisja, w okresie do sześciu miesięcy, przeprowadza analizę wniosku a następnie zgłoszenie publikuje w Dzienniku Urzędowym KE. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy nikt nie zgłosi sprzeciwu, wtedy wniosek podlega decyzji o rejestracji.

Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić konsumentów w błąd. Karane jest

wprowadzanie do obrotu produktów chronionych przez podmioty, które nie uzyskały takich uprawnień. Zabronione jest również (zarówno w oryginalnym brzmieniu, jak i w tłumaczeniach) używanie takich wyrażen jak: „w stylu”, „rodzaju”, „przy użyciu metody”, „tak jak produkowane w”, „imitacja” lub „podobne”, które wiążą produkt imitację z tym, który jest chroniony. Jest to przeciwdziałanie praktykom nieuprawnionego używania nazw chronionych oraz wprowadzania w błąd konsumentów, co do sposobu wytworzenia produktu – jego fałszowania.

Uszczegółowienie warunków umożliwiających korzystanie z nazwy „Produkt górski” zawarte jest w Rozporządzeniu Komisji (UE) nr 665/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do warunków używania stosowanego fakultatywnie określenia jakościowego „produkt górski”. Możliwość stosowania nazwy „Produkt górski” obejmuje spełnienie wymagań, w tym między innymi:

- Zwierzęta, od których pozyskuje się surowce, tj.: mleko, mięso, jaja, powinny być hodowane na obszarach górskich. Jeżeli młode zwierzęta pochodzą z zakupu, to powinny spędzić, co najmniej dwie trzecie życia na obszarach górskich.
- W odniesieniu do produktów otrzymywanych ze zwierząt wypasanych sezonowo, wymagane jest, aby spędzały one, co najmniej jedną czwartą życia na pastwiskach w obszarach górskich.
- Produkty pochodzenia roślinnego mogą pochodzić tylko od roślin uprawianych na obszarach górskich.
- Składniki uzupełniające tj.: cukier, sól lub zioła, których surowce nie mogą być produkowane na obszarach górskich, nie mogą stanowić więcej niż 50 % całkowitej masy produktu.
- Ze względu na lokalizację zakładów przetwórczych, operacje przetwarzania mogą się odbywać w promieniu 30 km od odnośnych obszarów górskich.

W Polsce sprawy realizacji postanowień UE dotyczące produktów tradycyjnych i regionalnych zostały uregulowane Ustawą z dnia 17 grudnia 2004 r. o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych. Ustawa ta reguluje następujące kwestie proceduralne:

- zasady i tryb oceny wniosków o rejestrację nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;
- warunki tymczasowej ochrony nazw produktów rolnych i środków spożywczych na gruncie krajowym, przed zupełną rejestracją na szczeblu UE;
- zasady oraz tryb kontroli produktów rolnych i środków spożywczych posiadających chronioną nazwę pochodzenia, chronione oznaczenie geograficzne albo gwarantowaną tradycyjną specjalność;
- warunki prowadzenia listy produktów tradycyjnych;
- sankcje karne dla podrabiających produkty, których nazwy są chronione.

Jednostką odpowiedzialną za prowadzenie postępowań jest Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W Ministerstwie utworzony został Wydział Oznaczeń Geograficznych. Powołano również Radę do Spraw Tradycyjnych i Regionalnych Nazw Produktów Rolnych i Środków Spożywczych. Jest ona organem opiniodawczo – doradczym ministra i rozpatruje, pod względem merytorycznym, wnio-

ski dotyczące pochodzenia geograficznego produktów regionalnych. Po pozytywnej opinii, produkt zostaje wpisany na listę w Polsce i otrzymuje status „tymczasowej ochrony krajowej”. Ministerstwo wysyła następnie dokumentację wniosku do Komisji Europejskiej, która ma uprawnienia ostatecznego zatwierdzenia. Rejestracja nazw następuje na szczeblu UE, gdzie tworzona jest „Europejska Lista Produktów Tradycyjnych”.

Na wniosek producenta, i na jego koszt, produkt uznany za regionalny i tradycyjny może być poddany kontroli i certyfikacji. Organami upoważnionymi (notyfikowanymi) w tym zakresie są:

- Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, który sprawuje nadzór nad upoważnionymi przez ministra jednostkami certyfikującymi;
- Wojewódzki Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, który przeprowadza kontrolę zgodności procesu produkcji produktów ze specyfikacją;
- Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych sprawująca nadzór nad produkcją produktów rolnych lub środków spożywczych.

Proces certyfikacji mogą przeprowadzać akredytowane przez ministra jednostki podane w wykazie Ministerstwa i Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Jednostką taką jest między innymi Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A.

W przypadku nazw własnych produktów chronionych, wnioski kierowane są do Urzędu Patentowego i są rozpatrywane zgodnie z zasadami oraz procedurą prawa patentowego i własności intelektualnej.

Podsumowanie

Przyznanie regionalnych oznaczeń zwiększa atrakcyjność wyrobów. Może być ważnym elementem marketingowym oddziaływania na potencjalnego klienta. Produkt, którego pochodzenie jest gwarantowane przez Unię Europejską, współtworzy wizerunek obszaru, z którego się wywodzi. Jest impulsem stymulującym rozwój regionu. Przyczynia się do rozwoju turystyki. Konsument, poszukując miejscowego

produktu o dobrej jakości, zapoznaje się jednocześnie ze środowiskiem naturalnym i kulturowym. Konsument widząc oznaczenia ma świadomość autentyczności produktu, a jednocześnie jest to rękojmią jakości. Dzięki temu potencjalny nabywca ma więcej danych, pozwalających mu dokonać wyboru. Jednocześnie uzasadniona jest wyższa cena wyrobu. Poprzez związek produktu z regionem, zakup staje się początkiem kontaktu z wyjątkową kulturą, tradycją, historią, społecznością i przyrodą danego obszaru. Można zaobserwować, zarówno w krajach Unii, jak i w Polsce, tendencję do podkreślania własnej przynależności regionalnej. Coraz więcej mówi się i słyszy o znaczeniu „małych ojczyzn”. W ten nurt wpisują się produkty pozwalające promować i ochraniać dziedzictwo kulturowe poszczególnych obszarów Europy. Wytwarzanie produktów regionalnych i tradycyjnych może z jednej strony liczyć na wsparcie w zakresie promocji tego typu produkcji, z drugiej na zainteresowanie lepiej uposażonych grup ludności miejskiej i turystów.

Prawodawstwo

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 668/2014 z dnia 13 czerwca 2014 r. ustanawiającym zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 665/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do warunków używania stosowanego fakultatywnie określenia jakościowego „produkt górski”.

Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych. Dz. U. 2005 r. nr 10, poz. 68.

Jarosław Diakun

Politechnika Koszalińska Politechnika Koszalińska
Katedra Procesów i Urządzeń Przemysłu Spożywczego
Ul. Raclawicka 15-17, 75-620 Koszalin
e-mail: jaroslaw.diakun@tu.koszlin.pl

NOWOŚCI NORMALIZACYJNE Z 2017 ROKU

67.100.01**MLEKO I PRZETWORY MLECZNE. ZAGADNIENIA OGÓLNE****PKN-ISO/TS 26844:2017-02 - wersja polska**

Mleko i przetwory mleczne - Oznaczanie pozostałości substancji przeciwdrobnoustrojowych - Test dyfuzyjno-probówkowy
Wprowadza: ISO/TS 26844:2006 [IDT]

91.140.60**INSTALACJE WODOCIĄGOWE****PN-EN 13618:2017-01 - wersja angielska**

Węże przyłączeniowe elastyczne w instalacjach wody do spożycia - Wymagania funkcjonalne i metody badań
Wprowadza: EN 13618:2016 [IDT]

67.120.30**RYBY I PRZETWORY RYBNE****PN-EN 14176:2017-02 - wersja angielska**

Artykuły żywnościowe - Oznaczanie kwasu domoikowego w surowych owocach morza, surowych rybach płetwowych i ugotowanych omułkach jadalnych metodą RP-HPLC z użyciem detekcji UV
Wprowadza: EN 14176:2017 [IDT]

PN-EN 14526:2017-02 - wersja angielska

Artykuły żywnościowe - Oznaczanie toksyn z grupy saksytoksyn w owocach morza - Metoda HPLC z uzyskiwaniem pochodnej z nadtlaniem lub nadjodaniem przed rozdzielaniem na kolumnie
Wprowadza: EN 14526:2017 [IDT]

65.08065.080**NAWOZY SZTUCZNE****PN-EN 15961:2017-02 - wersja angielska**

Nawozy - Ekstrakcja rozpuszczalnego w wodzie wapnia, magnezu, sodu i siarki obecnej w postaci siarczanów
Wprowadza: EN 15961:2017 [IDT]

65.12065.120**PASZE DLA ZWIERZĄT****PN-EN 16162:2012 - wersja polska**

Pasze - Oznaczanie dekokwinatu metodą HPLC z detekcją fluorescencyjną
Wprowadza: EN 16162:2012 [IDT]

67.050**OGÓLNE METODY BADAN I ANALIZ PRODUKTÓW SPOŻYWCZYCH****PN-EN 16618:2015-06 - wersja polska**

Analiza żywności - Oznaczanie akryloamidu w żywności metodą chromatografii cieczowej sprzężonej z tandemową spektrometrią mas (LC-ESI-MS/MS)
Wprowadza: EN 16618:2015 [IDT]

PN-EN 16619:2015-06 - wersja polska

Analiza żywności - Oznaczanie benzo[a]pirenu, benz[a]antracenu, chryzenu i benzo[b]fluorantenu w artykułach żywnościowych metodą chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrią mas (GC-MS)
Wprowadza: EN 16619:2015 [IDT]

67.140.20**KAWA I SUBSTYTUTY KAWY****PN-EN 16620:2015-06 - wersja polska**

Analiza żywności - Oznaczanie furanu w kawie i produktach kawowych w fazie nadpowierzchniowej metodą chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrią mas (HS GC-MS)
Wprowadza: EN 16620:2015 [IDT]

71.040.50**FIZYKOCHEMICZNE METODY ANALIZY****PN-EN 16877:2017-01 - wersja angielska**

Pasze - Metody pobierania próbek i analiz - Oznaczanie toksyn T-2 i HT-2, deoksyniwalenolu i zearalenonu w materiałach i mieszankach paszowych metodą LC-MS
Wprowadza: EN 16877:2016 [IDT]

07.100.30**MIKROBIOLOGIA ŻYWNOCI****PN-EN ISO 4833-1:2013-12 - wersja polska**

Mikrobiologia łańcucha żywnościowego - Horyzontalna metoda oznaczania liczby drobnoustrojów - Część 1: Oznaczanie liczby metodą posiewu wgłębnego w temperaturze 30°C
Wprowadza: EN ISO 4833-1:2013 [IDT],
ISO 4833-1:2013 [IDT]

PN-EN ISO 4833-2:2013-12 - wersja polska

Mikrobiologia łańcucha żywnościowego - Horyzontalna metoda oznaczania liczby drobnoustrojów - Część 2: Oznaczanie liczby metodą posiewu powierzchniowego w temperaturze 30°C
Wprowadza: ISO 4833-2:2013 [IDT],
EN ISO 4833-2:2013 [IDT]

67.240**ANALIZA SENSORYCZNA****PN-EN ISO 5492:2009/A1:2017-02 - wersja angielska**

Analiza sensoryczna - Terminologia
Wprowadza: EN ISO 5492:2009/A1:2017 [IDT],
ISO 5492:2008/Amd 1:2016 [IDT]

Opracowała:
dr inż. Sylwia Mierzejewska
Politechnika Koszalińska
źródło: <http://www.pkn.pl/>